

Ὁπόσῃν εὐδαιμονίαν θὰ ἐδοκίμαζεν ἡ ψυχὴ του! πόσον γλυκὺς θὰ τῷ ἀπεκαθίστατο ὁ θάνατος!

Εἰς τὴν θείαν τοῦ τρομεροῦ θανάτου προσετίθετο ἄκρα ἀπομόνωσις!

Ἡ τελειότης τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος εἶχε φθάσει δι' αὐτῶν εἰς τὸ κατακόρυφον!

Αἱ θύραι τῆς εἰρηκτῆς του ἡνίογοντο, ἐνῶ ὁ Ραδαμέας προσεπάθει νὰ παραμυθῇ ἑαυτὸν, ἐπικαλούμενος τοῖς θεοῖς τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἀπόσπασμα στρατιωτῶν εἰσῆλθε· μεταξύ τούτων παρατηροῦντο ὀλίγον αἰχμάλωτοι καὶ τελευταῖον ἱερεῖς τις.

Οὗτος ἐπλησίασε τὸν Ραδαμέα καὶ τῷ ἀφῆρει τοὺς σφιγκτῆρας, ὅτινες ἐκράτουν τὸ ἀπεικόνισμα τοῦ Σικραβίου (κανθαρίου), ὃν εἰσέτι κατεῖχε, λέγων πρὸς αὐτὸν ὅτι εἶναι ἀνάξιος νὰ ἀποθάνῃ μετὰ τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρίας.

Ὁ κἀνθαρος ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἄρρενος γένους, τῆς πατρότητος καὶ ἐκείνης εἰσέτι τοῦ κόσμου, ἀπ' ἐναντίας ὁ γυψ ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ θήλεως φύλου καὶ τῆς μητρότητος. Φαίνεται ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐσκεπτοντο ὅτι ὁ κἀνθαρος ὑπῆρξεν οὐσία (morfica) τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, γονιμοποιουμένη ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ὑγρασίας τῆς γῆς, πρὸς ἣν οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι, ὑποκύψαντες εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀφείρωσαν τὰς πρῶτας αὐτῶν φροντίδας, καὶ τοῦτο ὑποθέτομεν ἐκ τινος ἱερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τινος τάφου τῶν βασιλέων τῶν Θηβῶν, κειμένου πρὸς δυσμᾶς. Ὑπῆρχεν ἐπίσης οὐσία τις νεκροναστάσεως ἣν ἐπέθεντο ἐπὶ τοῦ στομάχου ὅλων σχεδὸν τῶν ἀποθανόντων ἀπεικόνισμα τοῦ ζώου τούτου ἢ ἐκ λίθου ἢ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἢ ἐκ κεράμεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐγγλυμμένα ἱερογλυφικὰ γράμματα ἢ θρησκευτικαὶ εἰκόνες. Ὁ πτερόεις κἀνθαρος ἀπεικόνιζε τὴν ψυχὴν. Ὁ Ἑλιανὸς ἀφηγεῖται ὅτι, ἐπειδὴ ὁ κἀνθαρος ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἄρρενος γένους, οἱ Αἰγύπτιοι στρατιῶται ἔφερον δακτύλιον ἐφ' οἷς ἦτο ἐγκεκαραγμένη ἡ εἰκὼν τοῦ ζώου τούτου, ὥστε ἔτε ἐκέρχον αὐτήν, ἀποβαλόντες τὴν μαλθακότητα, ἐνηθρύναντο τὴν ἀνδρίαν.

Ἐν τούτοις οἱ αἰχμάλωτοι τῷ ἀφῆρουν πᾶν ἄλλο κόσμημα τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνήκεν.

Ὁ Ραδαμέας πάντα ταῦτα ὑφίστατο μετ' ἀπαραινεματίστου ὑπομονῆς.

Ἀφαιρεθέντος οὕτω αὐτῷ παντὸς στρατιωτικοῦ σημείου τῷ ἔρριψαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα μελανὸν κάλυμμα, εἶτα τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν μέγαν ναόν. Ἱερεῖς τινὲς ἐκάθηντο παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ Ἰσιδος, ὅστις συνέκειτο ἐκ πλεονηθῶν σχημάτων καὶ συμβόλων. Ἰεράξ, παριστάνων τὴν ψυχὴν, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ κἀνθαρος ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ φρίγιος ὕμνος ἀντήχει ἐν τῷ ναῷ.

Κοσμήτωρ τις, λευκὰ ἐνδεδυμένος καὶ μερικίδιον ἐκ πτερῶν στρουθοκαμήλου, ἀνέφλεγεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ ἱερὸν πῦρ. Δύο ἕτεροι τὸν ἐβοήθουν, εἰς τῶν ὁποίων, κρατῶν μακρὰν ράβδον, ἀπεμάκρυνε τὸν λαὸν καὶ ὁ ἕτερος περιέστρεφε τὸ ἱστικὸν Σείστρον, ἐνῶ ἄλλοι δύο εἰσέτι καθήμενοι μακρὰν

τοῦ βωμοῦ ἐπαιάνιζον εἰδὸς τι ἀσκαλίου.

Πλήθος λαοῦ, πάσης ἡλικίας, τάξεως καὶ φύλου ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς δύο γραμμάς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Καί τινες μὲν ἐκράτουν κλάδους δένδρων, ἄλλος δὲ ἀνθοδέσμας καὶ ἄλλος στεφάνους ἐκ χόρτων ἢ ἐκ κολοκασίου.

Ἀμα ἔφθασεν ὁ Ραδαμέας, ἤρχισαν αἱ δεήσεις, διαρκουσῶν τῶν ὁποίων οὗτος ἐβάδιζε πρὸς τὸ θυσιαστήριον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινων ὑπηρετῶν, ἐξ ὧν τινὲς ἐπέβαλλον σιωπὴν, ἕτεροι δὲ διὰ σείστρων καὶ τυμβάλων ἐξέφερον ἁρμονικοὺς ἤχους.

Ὁ Ράμφις μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θυσιαστηρίου ἐκτύπησε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ὥστε ἐπρόκειτο ν' ἀφυπνίσῃ τὸν θεόν, ὃν τρεῖς ἐπεκαλίσθη.

Πάραυτα ἤνοιξεν ἡ θύρα διὰ κρυφίου ἐλατηρίου καὶ εἰσέδυσεν ἐν μέσῳ τῶν ἱερῶν ψαλμῶν καὶ θρησκευτικῶν ἤχων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάσθησαν αἱ προσφοραὶ πρὸς τὸν θεόν καὶ ὁ κἀπὸς τοῦ λιθίνου ἐκάλυψε τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ἥρας ὁ Ράμφις ἐξῆλθε τοῦ θυσιαστηρίου ταῦτα ἀνθῆ, τὸν καταδίκων.

— Ραδαμέας, τῷ εἶπεν, ὁ θεὸς θὰ φανῇ οἰκτιρῶν δι' ἐσέ. Τὸ θάνατόν σου θὰ περιθάλψῃ, ἐπὶ τοῦ τάφου σου θὰ περιίπταται παρήγορόν το πνεῦμα αὐτοῦ... Ἡδὴ κατέβηθι εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ προορισθέν σοι ὡς τάφος. Εἶσαι ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃς;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ραδαμέας μετὰ σταθερὰν φωνήν.

— Ἐχεις νὰ εἶπῃς τίποτε;

— Ὁχι.

— Ἀπολύτως;

Ὁ Ραδαμέας δὲν ἀπήντησεν, ἤρχισεν, λόνον εἰς ἀποφατικὴν τινα κίνησιν ἡ, καλῆς.

Ὁ Ράμφις ἐπ' αὐτὸν εἰς δύο ἱερεῖς, ὅτινες ἐπλησίασαν τὸν καταδικαιούμενον καὶ αὐτὸν μετὰ τὸν μελανὸν αὐτοῦ κάλυμμα τὸν προσεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Οὐλαμὸς στρατιωτῶν περιεκύκλωσε τὸν Ραδαμέα· πάντες οἱ παρεστῶτες ἐδάκρυσαν. Εἰς τι μέρος τοῦ οικοδομήματος ὑπῆρχε χάσμα, ἐνταῦθα ἐσταμάτισεν ἡ πένθιμος ἀκολουθία.

Οἱ δύο ἱερεῖς ὤθησαν πρὸς αὐτὸ τὸν Ραδαμέα καὶ πάραυτα ἐκύλησαν τὸν λίθον, ὅς τις ὄφριε διὰ παντὸς νὰ κλείσῃ τὸ ὑπόγειον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὀξύτατη κραυγὴ ἀντηχοῦσα εἰς τὸν ναόν καὶ ταυτοχρόνως οἱ εὐσεβεῖς εἶδον πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς γυναῖκα τινὰ κεκαλυμμένην. Δραμόντες δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἀνεγνώρισαν τὴν Ἀμνερίδα τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραῶ, ἥτις ἐπεσε λιπόθυμος.

I

Ὁ Ραδαμέας ἐσταμάτησεν εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου· ἐκεῖ ἐκάθησε καὶ ἐψιθύρισε:

— Κατέβην εἰς τὸν τάφον. Ὁ ἀπαίσιος

λίθος ἐκλείσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!... Δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δὲν θὰ ἴδω τὴν πατρίδα· ἀλλὰ μάλλον παντὸς ἄλλου τὴν Αἰδοῦ μου!... Ποῦ ἄρξ νὰ εὐρίσκουμαι, γλυκυτάτῃ κόρῃ;... Εἴθε τοῦλάχιστον νὰ ζήσῃς σὺ εὐτυχιστέρα ἐμοῦ καὶ νὰ ἀγνοῇς τὴν τρομερὰν τύχην μου. Μέχρις οὗτου δυνήθωμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν!...

Στεναγμὸς διέκοψε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ραδαμέας.

Ἐκπληκτος ἤκροατο· ὁ στεναγμὸς ἐπανελήφθη, ὁ Αἰγύπτιος ἐγείρεται καὶ κατέρχεται ὀλίγας ἐτι βαθμίδας. Γυνὴ τις εὐρίσκει ἐκεῖ ἐξηπλωμένην.

— Φάντασμα!... ὄραμα! ἀνέκραξεν, ἀλλ' ὄχι! εἶναι μορφὴ ἀνθρώπου. Θεέ!... ποῖον βλέπω! εἶναι ἡ Αἰδοῦ!... Εἶσαι σὺ, Αἰδοῦ;...

— Ναί, Ραδαμέας, εἶμαι ἐγώ, ἀπήντησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ἡ νεάνις.

— Σὺ εἰς τὸν τάφον αὐτόν. Ἀλλὰ πῶς; ἠρώτησεν ὁ νέος Αἰγύπτιος ριπτόμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων καὶ καθίσας παρὰ τῷ λατρουμένῳ πλάσματι.

— Ἡ καρδία μου, ὅτε ἔμαθε τὴν τρομερὰν ἀδίκην σου, ἐπανελάθει ἡ Αἰδοῦ, μετ' ὅσῃς νὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον διὰ νὰ ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας σου!... Κεκυρμένη ἐδῶ, μακρὰν πικρὸς ἀνθρωπίνου βλέμματος, σὲ περιμένω πρὸ δύο ἡμερῶν...

— Ἀλλὰ πῶς ἡδυνήθης νὰ ἔλθῃς ἀποφύγουσα τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μας;

— Κεκλεισμένη εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, μακρὰν σοῦ καὶ τοῦ πατρός μου, πολὺ ὑπέφερχ' ἐν ἔλαβον εἰδήσεις σου, προσεπάθησα δὲ νὰ καταπραῦνω διὰ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρύων ἐκείνων, πρὸς τὸν ὅποιον εἶχον ἐμπιστευθῇ τὴν φρουρσίν μου. Προκεχωρημένος τὴν ἡλικίαν, πατὴρ καὶ αὐτὸς κόρης, τὴν ὁποίαν πολὺ ἡγάπα, δὲν ἔμεινεν ἄκαμptos εἰς τὰ δεινὰ μου καὶ μετεχειρίσθη πᾶν μέσον πρὸς παραμυθίαν μου. Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν πολὺ τεθλιμμένος. Τὸν ἠρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ πατὴρ μου δυστυχῶς ἀπέθανε τὴν πρωτὴν αἰφνιδίως, σχεδὸν ἐντὸς τῆς φυλακῆς του καὶ ὅτι σὺ κατεδικάσθης νὰ ταφῇς ζῶν... Φαντάσθητι λοιπὸν τὴν αγωνίαν τῆς ψυχῆς μου! Εἰς τὰ δάκρυα ἐζήτησα ἀναψυχὴν· καὶ ὁ φύλαξ μοὶ ἀπέτεινε λόγους παραμυθητικούς, ἀπωλέσασα τὸν πατέρα, ἀπέμεινες σὺ μόνον, εἶναι ἀληθέστατον, ἀλλὰ μακρὰν. Τὸ νὰ εἰσχωρήσῃς εἰς τὴν φυλακὴν σου, θὰ ἦτο ματαία ἀπόπειρα· ἄλλην συνέλαβον ἰδέαν, σοὶ τὸ εἶπα· ἐζήτησα νὰ ἀποθάνω σιμὰ σοῦ!...

— Ἀ! θεῖον πλάσμα! δὲν εἶσαι θνητὴ, ἀλλὰ θυγάτηρ θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέας περιπτυσσόμενος τὴν Αἰδοῦ καὶ θωπεύων αὐτήν. Πόσον θεῖα μοὶ φαίνεται εἰς τὴν θυσίαν σου, ἀλλ' ἐξακολούθησον, σύζυγε. Οἱ λόγοι σου εἶναι βάλαμνον διὰ τὴν ψυχὴν μου.

— Περιέμενον τὴν αὖριον διὰ νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν μου· ὁ γέρονς φύλαξ ἔφθασε τὴν ὥρισμένην ὥραν... Ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας σου, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ δείξῃ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ σὲ ἐκλείων. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησα διὰ παν-

τὸς μέσου νὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἐκ τοῦ προσχε-
διασθέντος σκοποῦ μου· ἀλλ' ἐν τῇ σταθερᾷ
ἀποφασεῖ μου, ἐν τῇ ἀπειλῇ μου, ὅτι ἐξ
ἀσιτίας θὰ ἀποθάνω, ὁ γέρον μετὰ δακρῶν
μοὶ εἶπεν :

— « Ἀς συμβῇ εἰς ἐμὲ ὅ,τιδήποτε, δὲν
ἀνθίσταμαι πλέον εἰς τὰς παρακλήσεις σου.

» Μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀνοίξας
τὴν φυλακὴν καὶ κλείσας πάλιν αὐτήν, μὲ
ὠδήγησε διὰ πολλῶν μακρῶν διαδρόμων
καὶ ὑπογείων, ὁδηγούντων εἰς τὸν ναόν.
Ἦτο ἡ ὥρα, ἐν ἣ τὸ οἰκοδόμημα ἦτο ἔρη-
μον· ἐν τῇ γωνίᾳ ὑπῆρχε χάσμα. Ἐδῶ μὲ
ἔφερεν ὁ ὁδηγός.

— « Ἰδοῦ, μοὶ εἶπεν, ὁ τάφος, ὅστις αὐ-
ριον ἦ ὥσως μεθαύριον, θὰ ἐγκλείσῃ διὰ παν-
τὸς τὸν Ραδαμέ. Ἐχετε εἰσέτι τὴν μεγα-
λοψυχίαν νὰ κατέλθῃτε ;

— « Ναί, ἀπήντησα εἰς τὸν γέροντα καὶ
ἐπροχώρησα πρὸς τὸ ὑπόγειον.

— « Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ,
κόρη μου, προτοῦ εἰσέλθετε.

» Συγκεκινημένος μὲ ἐνηγκαλίσθη· τὰ δά-
κρυα ἔρρεον κρουνήδον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του καὶ μοὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς :

— « Εἴθε εἰσέτι εἰς καιρὸν νὰ μεταμε-
ληθῇτε, νὰ φύγετε, νὰ σωθῇτε, ἂν θέλητε !

— « Ἀνευ αὐτοῦ δὲν θὰ τὸ πράξω ποτέ !
τῷ ἀπήντησα.

» Καὶ εὐχαριστοῦσα αὐτὸν δι' ὅσα πρὸς
χάριν μου ἐπραξε, κατήλθον μετὰ θάρρους
εἰς τὸν τάφον μου. Ὁ γέρον ἀπεμακρύνθη
κλαίων. Εἰρήνην εἶη μετ' αὐτοῦ.

— « Ἀχ, Ἀιδά, νὰ ἔλθῃς ἐδῶ νὰ ἀπο-
θάνῃς καὶ νὰ ἀποθάνῃς δι' ἐμὲ εἰς τὸ ἄνθος
τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ωραιότητος !... Ὁ
μέγας Θεὸς Ἀμούρ σέ ἐπλάσε προσφιλῇ
δι' ἔρωτα καὶ ἐγὼ σέ φονεύω, διότι πολὺ σέ
ἠγάπησα ! Ἀλλὰ σὺ δὲν πρέπει νὰ ἀπο-
θάνῃς οὕτω !... Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀνοίξω
τὸ περίφραγμα τοῦτο, θὰ φωνάξω νὰ σέ
σώσωσιν ! Τὸ ἀπαίτῶ, Ἀιδά.

— Μάτην θὰ προσπαθήσῃς ! Ραδαμέ, οἱ
ἱερεῖς δὲν θὰ σέ ἀκούσωσιν· ἀπεναντίας θὰ
παραφυλάττωσι νὰ σφραγισθῇ ὁ λίθος οὗ-
τως, ὥστε νὰ μὴ μένῃ πλέον ἐλπίς εἰς τὸν
δεσμώτην νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. Ἀς σκεφθῶμεν
μᾶλλον νὰ ἀποθάνωμεν. Βλέπεις ἐκεῖ ;...
Τὸ ἀγαθὸν τοῦ θανάτου πνεῦμα ἔρχεται
πρὸς ἡμᾶς λευκοφόρον, διὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ
εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν !... Ἀνοθεν ἡμῶν
ἡ βασιλεία ἐκείνη ἀνοίγεται νὰ δεχθῇ τὰ
πνεύματά μας, ἐκεῖ παύει πᾶς στεναγμός,
καὶ θὰ ἀρχίσῃ δι' ἡμᾶς ἡ ἔκστασις τοῦ ἀ-
τέρμονος ἐκείνου ἔρωτος.

— Ναί, Ἀιδά, ὡς ταχύνωμεν τὸν θάνα-
τον, ἡμεῖς σύζυγοι ! νυμφικὸς θάλαμος
καὶ παραπετάσματα· θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ
γυμνὴ αὐτὴ γῆ. Αἱ ἀθάνατοι ψυχαί μας ὡς
ἀγνισθῶσιν ἐν ἀσπασμοῖς, ἵνα ἀνέλθωσι πλῆ-
ρεις ἐτι ἀγαλλιάσεως πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις
εἶναι αὐτὸς ὁ Ἔρως.

— Ναί, Ραδαμέ, ὁ θάνατός μας θὰ ἦ-
ναι οὐράνιος, πρᾶξέλος. Θὰ ἐξομοιωθῶμεν
μὲ τοὺς Θεοὺς τὴν ὑπερτάτην ταύτην εὐ-
δαιμονίαν δύο ἐρωμένων καρδιῶν, ἀνθρώπι-
νος ἰσχύς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀφαρπάσῃ.

Οἱ δύο σύζυγοι ἐνηγκαλίζοντο τὸ παρ-
θενικὸν αἶμα ἀναφλεγόμενον ἐκ τῆς νεότη-

τος καὶ τοῦ ἔρωτος, ἐθέρμαινε τὰς φλέβας
τῶν· τὸ πρόσωπον ἀμφοτέρων ἤστραπτεν ἐκ
καλλονῆς ἀπεριγράπτου, ἰδεώδους· ἐπιλή-
σμονες παντὸς καὶ πάντων, αἱ ὕσταται ὥραι
τοῦ βίου τῶν ἦσαν μόνον παρατεταμένον
καὶ ἀτελεύτητον ἔρωτικὸν φίλημα.

ΙΑ'

Ἡ πόλις τῆς Μέμφιδος εὐρίσκετο εἰς πέν-
θος· περὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραῶ, ἐνθα
εἶχεν ἐπιστρέψει ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγα-
τρός του, οἱ κάτοικοι προσέτρεχον ζητοῦν-
τες ἀγωνιωδῶς εἰδήσεις.

Τὶ λυπηρὸν συνέβαινεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
ἐκεῖνο, ἀφοῦ εἰς πάντων τὰ πρόσωπα διε-
κρίνετο ἡ λύπη ;

Ἡ Ἀμνερὶς προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος
τῆς ζωῆς τῆς· μυστηριῶδες πάθος τὴν ὤθει
εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Φαραῶ τὰ πάντα μετεχειρίσθη, ὅπως
τῇ ἀποδώσει τὴν ὑγείαν.

Παρακλήσεις καὶ θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς δι-
ετάχθησαν καθ' ὅλον τὸ κράτος, ἐνῷ Σο-
φοὶ καὶ Μάγοι καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἠρώ-
τῶντο, ἀλλ' εἰς μάτην.

Εἰς τῶν μάγων τούτων, ὅστις ἔχαιρε πε-
ρισσότεραν ἐπιροὴν μεταξὺ τῶν συναδελ-
φων του, μόνος ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τῷ Φα-
ραῶ, ὅτι τὸ πᾶν τετέλεστο διὰ τὴν θυγα-
τέρα του.

Μέλις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ραδαμέ ἐτέ-
θη ὁ ἐπιτάφιος λίθος, ἡ Ἀμνερὶς ἠσθάνθη
ὅτι δὲν ἐπὶ τῇ ἐπιτάφῳ ἐπιτάφῳ μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ Φαραῶ ἐκεῖνου, δὲν δὲν ἠδυνήθη
νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς καρδίας τῆς. Λιπό-
θυμος, ὡς ἦτο ἐν τῷ ναῷ, ὠδήγηθη εἰς τὸ
ἀνάκτορον, ἐνθα ἀνέλαβεν ὀλίγον, χωρὶς
ὅμως νὰ ἐλαττωθῇ ἡ λύπη ἐκείνη, ἥτις ἐ-
ξωτερικεύεται ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου.

Ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ
ἀπὸ τὰς Θήβας.

— Εἰς Μέμφιδα, ἐσκέπτετο, μακρὰν τοῦ
τόπου τῶν θλιβερῶν ἀναμνήσεων, ἡ ψυχὴ
τῆς θὰ κατεπραύνετο.

Καὶ ἐμνηχανάτο διασκεδάσεις διὰ τὴν
θυγατέρα του, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην.
Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐμακραίνετο, μέχρις
οὗ ἀπέθανε.

Πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ζητοῦσα συγγνώμην ὑπὸ
τοῦ πατρός τῆς, τῷ διηγήθη ὅτι εἶχε πῖναι
ἰσχυρὸν δηλητήριον ἱππομανὲς φίλτρον, ὅ-
πως δυνηθῇ ταχύτερον νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τά-
φον τοῦ Ραδαμέ.

Ἡ Ἀμνερὶς, ἀφοῦ ἐβαλσαμώθη, ἐτάφη
εἰς τὴν μεγάλην Νεκρούπολιν, παρὰ τοὺς
πόδας τοῦ Λυβικοῦ μεγαλείου. Αὕτη ἡ ἰδίᾳ
ἐπεθύμησε νὰ ταφῇ ἐκεῖ, ἐνῷ ἀπεναντίας τὸ
πλεῖστον μέρος τῶν πλουσίων τῆς Μέμφι-
δος προτιμῶσι νὰ θάπτονται εἰς τὸ γήπε-

1. Τὰ θεάματα καὶ αἱ μαγεῖαι εἶναι ἀρχαιοτάται
παρ' Αἰγυπτίους. Ἡ αὕτη Γραφή μᾶς διηγείται ὅτι οἱ
σοφώτεροι μάγοι ἦσαν οἱ τῆς Αἰγύπτου, ἐν οἷς ὑπερεῖχεν
ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μανδρέτης, οἵτινες ἔμενον πάντοτε
παρὰ τῷ Φαραῶ.

2. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἐξο-
χοὶ παρασκευασταὶ δηλητηρίων.

δον τῆς Ἀβήδου, ὡς προσφιλέστερον τῷ
θεῷ Ἀπεδί.

Τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ Φαραῶ πένθος,
διὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρός του, διήρ-
κεσε μῆνας τινὰς καὶ ἡ θλίψις τοῦ βασιλέως
ὑπῆρξε μεγάλη.

I. S. M.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Διήγημα GASTON CERFBERF

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ὅτε ἀκόμη εἶχον ὁ
πάππος μου, τὸ πανεπιστήμιον ἦτο ἄνω-
κάτω· οὐδέποτε εἶχε γείνη τοσοῦτος πάτα-
γος περὶ μεταρρυθμίσεων, περὶ μεταβολῆς
προγραμμάτων, περὶ ριζικῆς ἀναδιοργανώ-
σεως ὅλων ἐν γένει τῶν ἐπιστημῶν.

Ὁ πάππος μου ἐπεδοκίμαζε τὰς ἀνκαι-
νίσεις ταύτας, σείων τὴν λευκὴν κεφαλὴν
του, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἐλυπεῖτο τὸν
προσφιλῇ μικρὸν τῆς, ὁ ὅπως ἤμην ἐγὼ,
ἐδυσανασχέει καὶ παρεπονείτο.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω, πατέρα, ἔ-
λεγεν ἡ μήτηρ μου, διατὶ θαυμάζεις τὰς
νέας αὐτὰς μεταρρυθμίσεις καὶ νομίζεις,
ὅτι εἶνε καλὸν νὰ ἐπιβαρύνουν μὲ τόσα
πολλὰ πράγματα τὰ παιδιὰ μας. Γνωρίζω
ὅτι ἄλλοτε οἱ νέοι ἦσαν περισσότερο
ἀφ' ὅσα γνωρίζεις, ἀλλ' ἐν τῷ παρῶν
τὰς φυσικὰς ἐπιπτώσεις ἐν ὅσῳ γίνονται
τὴν Ἰαπωνίαν μὲ τὰ Βαλκανία νῦν, οὐ
δὲν σέ ἡμποδίσαν ὅμως αἱ ἀλλεῖαι αὗται
νὰ ζήσης πλήρως ὑγείας καὶ νὰ ἀπολαύσῃς
πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμησας κατὰ τὸ διάστημα
τῆς ζωῆς σου.

— Εἶνε ἀληθές ὅ,τι λέγεις, κόρη μου,
ἀλλ' εἰς τὴν ωραίαν σου λογικὴν θὰ ἀπαν-
τήσω, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν
τὰς ἐποχάς. Δὲν ὁμιλῶ, πιστευσέ με, περὶ
ἐποχῆς ἀπομεμακρυσμένης τῆς ἰδικῆς μας,
ἀλλὰ περὶ τῶν περιστατικῶν, τὰ ὅποια ὑπ-
ίστανται τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν
γεννᾶται τις, περὶ τῶν περιπετειῶν, ἐν μέσῳ
τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται, περὶ τῆς εὐτυ-
χίας ἢ δυστυχίας, ἥτις περιστοιχίζει τὴν
νεότητά μας. Ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐργασία
συνεχῆς καὶ ἐπιπόνος δὲν εἶνε ἀκατάλληλος
διὰ τοὺς σπουδάζοντας, ἀλλ' ἐν καιρῷ πο-
λέμου, ὅτε τὰ πνεύματα εἶνε ἐξηρησμένα,
ὅτε ἀναπτύσσεται τις ταχέως καὶ ἡλικιού-
ται προώρως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Σχετι-
κῶς μὲ τὴν παρούσαν συζήτησιν θὰ σᾶς
διηγήθῃ, προσέθηκεν ὁ πάππος μου, πα-
λαιὰν ἱστορίαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διητη-
ροῦνται ζῶνται ἐν τῇ μνήμῃ καὶ ἡ ὁποία
ἔλαβε χώραν, ὅτε κατετάχθη εἰς τὴν πρῶ-
την τάξιν τοῦ Γυμνασίου.

Καὶ σύρων με μεταξὺ τῶν γονάτων του,
ἐξηκολούθησεν :

— Ἐγεννήθην μικρὸν πρὸ τοῦ αἰῶνος
τούτου. Ἡ οἰκογένειά μου περιορισμένη εἰς
τὴν ἐπαρχίαν καὶ μένεα πνέουσα κατὰ τοῦ
αὐτοκράτορος, μὲ ἀνέθρεψε μακρὰν τοῦ θε-
οῦ.